

בש"פ 6229/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 6229/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו בתיק בע"ח 44485-01-18 שניתנה ביום
29.7.2018 על ידי כב' השופט אברהם הימן

תאריך הישיבה: ט' באייר התשע"ט (14.5.2019)

בשם העורר: בעצמו
בשם המשיבים: עו"ד נילי פינקלשטיין; עו"ד מירב גבע

החלטה

מונח לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) מיום 29.7.2018 בבע"ח 44485-01-18 בגדרה נדחו בקשות העורר לעיון בחומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק).

רקע והליכים קודמים

1. ברקע הבקשה עומד כתב אישום רחב היקף שהוגש ביום 6.4.2017 נגד העורר ושני נאשמים נוספים, המייחס להם עבירות של קשירת קשר לביצוע עבירות פליליות נגד גורמי רווחה, גורמים ממערכת אכיפת החוק והמשפט ואחרים שהיו מעורבים בעניינים הנוגעים לסכסוכי משמורת ילדים ולהוצאת ילדים ממשמורת הוריהם. על פי הנטען, המעשים בוצעו במטרה להכשיל את גורמי המדינה בטיפולם במקרים אלו ולפגוע בהם. לשם כך הפעילו הנאשמים מערך של אתרי אינטרנט שבהם פרסמו תכנים בוטים ומבזים נגד עובדי ציבור ונגד מתלוננים שאינם עובדי ציבור, באמצעות פרסום כתבות משמיצות ובעלות תוכן מיני, כתבות ובהן סיפורים בדויים על עובדי ציבור בין היתר ביחס למעשים מיניים, פרסום תמונותיהם בצמוד למלל מבזה ועריכת תמונות קולאז' בהן הוצמדו פניהם לגוף חשוף או ערום וכן פרסום פרטיותם האישיים. על רקע זה יוחסו לעורר, בחלק מן האישומים, עבירות של הטרדה מינית, פגיעה בפרטיות, זילות בית משפט, העלבת עובד ציבור, לשון הרע, פרסומים מזיקים ביחס לקטינים, פרסום פרוטוקול שהתנהל בדלתיים סגורות שלא ברשות בית המשפט ופרסום פרטי נפגע עבירות מין.

2. העורר הגיש לבית המשפט המחוזי בקשות רבות שעניינן עיון בחומר חקירה, ובכלל זה קבלת רשימות חומר החקירה והחומר שנאסף, תוכן ודרך עריכתו, חומר שלא הועבר לידי והגבלות על דרכי העיון בחומר החקירה. בסופו של יום, נדחו כל בקשותיו של העורר, אם כי חלקן התקבל במובן זה שהמשיבה הודיעה כי חומרים מסוימים הועברו לעיונו של העורר או שיועברו לעיונו.

הערר

3. הערר המונח לפני הוגש ביום 28.8.2018 על ידי העורר בעצמו אף שבאותה עת יוצג על ידי הסנגוריה הציבורית. הדיון בערר נדחה מעת לעת משום ששאלת ייצוגו של העורר על ידי הסנגוריה הציבורית היתה תלויה ועומדת בפני בית המותב הדן בתיק העיקרי במשך תקופה ארוכה. לבסוף, ולאחר ששאלת הייצוג הוכרעה ובית המשפט המחוזי שחרר את הסנגוריה הציבורית מייצוגו של העורר (החלטת כב' השופט ב' שגיא מיום 10.4.2019 בת"פ 14615-04-17), התקיים הדיון בערר ביום 14.5.2019 ובמהלכו נשמעו טיעוני הצדדים. לאחר מכן הגישה המשיבה תשובה משלימה בכתב (להלן: התשובה המשלימה) שאליה צירפה נספחים, הן מודפסים והן על גבי תקליטורים, והעורר הגיש תגובה להשלמת הטיעון. במהלך הדיון ביקשה המשיבה ליתן צו איסור פרסום על פרוטוקול הדיון, משום שהוזכרו בו שמות מתלוננים. העורר מצידו ביקש תיקון פרוטוקול הדיון (בקשה מיום 29.5.2019) והמשיבה לא התנגדה להוספת המסמך המתוקן שהגיש העורר (תגובתה מיום 4.6.2019).

4. הערר מאגד בתוכו מעל שלושים עניינים וטענות מסוגים שונים. בתשובתה המשלימה סיווגה המשיבה את הבקשות השונות, על פי טיבן, לשלוש קבוצות: טענות הנוגעות לרשימת חומר החקירה ולקבלת רשימות נוספות, טענות ביחס להגבלת אופן העיון וההעתקה וטענות ביחס לחומרים חסרים שלא הועברו לידי העורר. למען הסדר הטוב יערך הדיון בערר בהתאם לחלוקה נושאת זו, תוך התייחסות לטענות הצדדים ולהחלטת בית המשפט קמא.

דיון והכרעה

5. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, שהועלו בפני בכתב ובעל פה, ועיינתי בהחלטת בית המשפט קמא ובחומר שהוגש לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות, על כל חלקיו.

עמוד 2

רשימות חומר החקירה

6. רשימות חומר החקירה שהעבירה המשיבה לעורר כוללות רשימת חומרי החקירה במספור רציף ובנוסף לה רשימות נפרדות ביחס לכל אחד מתיקי החקירה - 300 תיקי פ"א במספר (להלן: תיקי פ"א או תיקי החקירה). בנוסף, הועברה לידי העורר טבלת אקסל נפרדת ביחס לחומר החקירה שנסרק. לטענת העורר על המשיבה לערוך רשימה אחת, מרוכזת ורציפה, שתתייחס לכלל חומר החקירה וכיהרשימות, בצורתן הנוכחית, אינן עונות על תכליתן - לאפשר לו להתמצא בחומר הראיות שעה שמדובר בתיק רחב היקף. טענה זו נדחתה על ידי בית המשפט המחוזי שקבע לגופו של עניין כי הרשימות הועברו בצורה המאפשרת לעורר התמצאות סבירה בחומר החקירה ונותנות לו אפשרות ראויה והוגנת להכין את הגנתו ולהיערך למשפטו. עוד נקבע כי אף שהרשימות אינן מרוכזות ברשימה רציפה אחת, הרי שהן מאפשרות לעורר לקיים בקרה אפקטיבית על טיב החומר, תוכנו, דרך מיונו וסיווגו. בית המשפט המחוזי גם סבר כי עריכת רשימות נפרדות הולמת את סוג חומרי החקירה והיקפם בתיק זה ועשויה להקל על ההתמצאות והניווט בהם. כמו כן נקבע כי החוק והפסיקה אינם מחייבים את המשיבה לערוך רשימה אחת לכל חומרי החקירה בסדר עוקב ורצוף, אלא לערוך רשימות שיאפשרו להגשים את זכות הנאשם להתמצא בחומר החקירה.

בנוסף קבע בית המשפט המחוזי כי התייתר הצורך להכריע בבקשת העורר כי המשיבה תמציא לעיונו רשימה של 300 תיקי פ"א, שהועברו לידיו, תוך שיוכם לכתב האישום, משום שהעורר עצמו שקד על השיוך המבוקש וכן לאור טענת המשיבה כי בכל אישום צוין מספר תיק פ"א הרלוונטי אליו. עוד קבע בית המשפט כי המשיבה אינה חייבת להעביר לידי העורר רשימת תיקי פ"א שאינם חומר רלוונטי מבחינתה, משום שחובת המצאת חומר החקירה אינה כוללת חובה להמציא לעיונו של העורר את רשימת הראיות שבהן עתידה המשיבה לעשות שימוש במשפט. בית המשפט גם עמד על כך כי המשיבה מסרה לידי העורר, לפני משורת הדין, רשימת אינדקס כוללת לכל התיקים הקשורים עם מספרי הפ"א.

7. בערר חזר העורר על טענותיו כי הרשימות הנוגעות לתיקי הפ"א אינן משקפות את תכולת התיק ואינן מאפשרות זיהוי המסמכים (סעיפים 3 ו-4 לתמצית עיקרי הטיעון מטעם העורר - כל מספרי הסעיפים שלהלן מתייחסים לתמצית זו). לפיכך, עתר להורות למשיבה למספר במספור רציף את כל תיקי החקירה בהמשך למספור רשימת חומר החקירה או למלא את הנתונים החסרים בטבלת האקסל. עוד טען כי המשיבה עירבה בין 150 תיקים שבגינם הוגש כתב האישום לבין 150 תיקים נוספים שלא הוגש בגינם כתב אישום, מבלי ליתן הסבר באשר למעמדם של התיקים שאין לגביהם התייחסות בכתב האישום, וכך הציפה אותו בחומר על מנת להתישווים להוציאם מכלל חומרי החקירה. כן טען העורר כי שני תיקי חקירה חסרים נעדרים מן הרשימה: תיק 168 שנגנז ותיק 222, שבו ביקש לעיין.

בתשובתה המשלימה ציינה המשיבה כי המשטרה ערכה רשימה של כל התיקים שנפתחו במהלך החקירה בסדר רץ וזו נמסרה לעורר וכן כי בכל אחד מן האישומים צוין תיק הפ"א שאליו הוא מתייחס. לשיטתה, אין עליה חובה חוקית להעביר דיווח על סטטוס התיקים בשלב זה.

8. בפסיקת בית משפט זה נקבע כי התכלית העיקרית שברשימת כל חומר החקירה היא להעמיד בידי הנאשם אמצעי בקרה לשם איתור חומרים שלא נמסרו לידיו. המבחן לאורו יש לבחון את הרשימות שהועברו לידי העורר הוא מבחן מהותי ולא מבחן צורני-טכני ואבני הבוחן שבבסיסו הם "מבחן האפשרות להתמצאות בחומר והגשמת התכלית לספק להגנה מבט רחב על החומר שנאסף או שנרשם" (בש"פ 163/17 מדינת ישראל נ' חג'ג', פסקאות 13 ו-17 (1.2.2017) ובש"פ 3708/19 יונגסטר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (24.6.2019)).

לאחר שעיינתי ברשימת חומר החקירה, בדוגמאות לרשימות תיקי הפ"א וברשימת תיקי הפ"א (חוצצים א'-ג' לתשובה המשלימה) התרשמתי כי מכלול רשימות זה אכן עונה על הצורך להעמיד בידי העורר כלי להתמצאות בחומר במידה מספקת. בדומה להתרשמות בית המשפט קמא, אף אני התרשמתי כי העובדה כי הרשימות הנוגעות לתיקי הפ"א נערכו בנפרד ביחס לכל אחד מהתיקים ואינן ממוספרות באופן רציף ובהמשך לרשימת חומר החקירה אינה מערימה מכשול בפני העורר בהתמצאות בחומר שבתיק. כמו כן, בהינתן העובדה כי בכל אחד מהאישומים שבכתב האישום יש הפניה לתיקי החקירה הרלבנטיים בציון מספריהם, אין כל ממש בטענה כי על המשיבה להודיע לעורר אילו הם התיקים הרלבנטיים לכתב האישום. כך גם לא מצאתי ממש בטענת העורר להשמטת שני תיקי חקירה - אחד מהם נגזז (תיק 168), כפי שציין העורר עצמו וכפי שעולה מהחלטת בית המשפט קמא (עמ' 29) והשני (תיק 222) נוגע לבקשה נפרדת של העורר שאליה אדרש בהמשך.

9. בכל הנוגע לטבלת האקסל, הרי שזו נערכה על ידי חברת סריקה חיצונית שסרקה את חומר החקירה לשם העברתו לעורר, ואף המשיבה מסכימה כי אין היא ממלאה אחר הוראות הדין והפסיקה ביחס לרשימת חומר החקירה. בית המשפט המחוזי קבע בהחלטתו כי המדובר בסריקה של כל החומר שהועבר לידי העורר באופן פיזי יחד עם רשימת חומר החקירה, שהיא "הטבלה הקובעת" והתרשם כי סימון החומר מאפשר התמצאות קלה ברשימה ובחומר החקירה שהועבר באופן פיזי. בנסיבות אלה, לא ראיתי מקום לחייב את המשיבה בעדכון טבלת האקסל בדרך של הוספת פרטים.

רשימות חומר החקירה - בקשות לקבלת רשימות משנה

10. העורר מלין על דחיית בקשותיו לקבלת שורה של רשימות: רשימת מסמכים שהוצאו מתיק החקירה ולא ניתנה לו זכות עיון בהם (סעיף 6 לתמצית עיקרי הטיעון מטעם העורר); רשימת מסמכים שניתן לעיין בהם בלבד ולא להעתיקם (סעיף 7); רשימה כרונולוגית של כל החשודים שנחקרו ושל העדים (סעיף 8); רשימת המחשבים והטלפונים הניידים שנבדקו (סעיף 11); רשימת האזנות סתר ודפי הפקה (סעיף 13); רשימת שיחות טלפון בחיסיון עורך דין-לקוח (סעיף 14); בקשה לסידור צווי מחקרי התקשורת ברשימה כרונולוגית ונפרדת (סעיף 31).

למעשה, הרשימות שאותן מבקש העורר הן רשימות משנה לרשימה הכללית והכנתן אינה באה בגדרה של החובה המוטלת על המשיבה. הדעת נותנת כי אין מקום לחייב את המשיבה להמשיך ולקבל בקשות שונות להכנת רשימות משנה על פי דרישת הנאשם, לאחר שכבר מילאה את חובתה והעבירה לידי את רשימות החומר הרלוונטי. הטענה, לפיה לצורך הכנת הרשימות או חלק מהן די בלחיצת כפתור ללא כל פעולת עיבוד אינה משמעותית, משהיענות לה משמעה כי כל נאשם יוכל לבקש מן המשיבה לפלח את רשימות החומר הרלוונטי בהתאם לאפיון ולפילוח הדרושים לו לשם ניהול הגנתו. מטבע הדברים, אופני הפילוח האפשריים לכלל החומר רבים, אינם צפויים מראש ואינם מתכנסים לקטגוריות קבועות אלא נתונים לרצונו של כל נאשם ונאשם או כל מי שהופקד על הגנת הנאשם, על פי שיקול דעתו. וכבר נקבע בעבר כי רשימת חומר החקירה אינה צריכה להיות ערוכה על מנת להתאים לנוחותו של כל סנגור וסנגור על פי שיטת עבודתו ועל פי תפישתו המקצועית (בש"פ 8592/10 השאש נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (21.12.2010)). אשר על כן, דין הערר להידחות במישור זה.

11. בכל הנוגע לבקשה העורר לקבל לידי רשימה של כל המסמכים שהוצאו מחומר החקירה תוך ציון העילות להוצאתם (סעיף 6) קבע בית המשפט קמא כי עיקר המחלוקת היא בשאלת זכות העיון. יחד עם זאת, ובהתייחס לטענת העורר הפנתה המשיבה בתשובתה המשלימה לרשימת חומר החקירה, שבגדרה צוינו החומרים שהוצאו והסיבה לכך

ולרשימה נפרדת של מסמכים שהוצאו מתיקי החקירה, שצורפה כנספח ו' לתשובתה, רשימה שלטענת העורר אינה מוכרת לו. עיון בנספח וברשימת חומר החקירה מעלה כי המשיבה התייחסה לכל הפריטים שהוצאו מהחומר שהועמד לעיונו של העורר ולסיבת הוצאתם, בין כמסמכים שאינם מהווים חומר חקירה, תכתובת פנימית ובין מטעמי הגנה על פרטיות ואין כל טעם בהכנת רשימות נוספות. מה גם, שבניגוד לטענת העורר הרי שנספח ו', שלטענתו אינו מוכר לו, צורף על ידו לתמצית עיקרי הטיעון שהגיש (נספח 13B).

12. בכל הנוגע לטענות העורר ביחס לדפי ההפקה ולטבלאות הנוגעות להאזנות הסתר, קבע בית המשפט קמא כי הפירוט הכלול בהם מספק ומאפשר התמצאות יעילה. המשיבה טענה כי דפי ההפקה נערכו על פי המקובל במשטרה ובהתאם למבחני הפסיקה. לטענת העורר הרשימות פרוסות על פני שלוש טבלאות אקסל, שאינן כוללת את שמות הדוברים ומספרי הטלפון שלהם והפרפרזות מקוטעות.

עיון בדפי ההפקה על גבי הדיסקים שהוגשו (חוצץ ה' בנספח לתשובת המשיבה) מעלה כי הטבלאות כוללות פירוט ביחס לשיחות, ציון שיחות חסויות, תמצית תוכן וביחס לחלק מהן – זהות הדוברים וכן קבצי שמע. לפיכך, מקובלת עלי החלטת בית המשפט קמא בעניין זה. יחד עם זאת וככל שיש לעורר טענות ביחס לפרפרזות ספציפיות שמופיעות באופן מקוטע בדפי ההפקה, יש בידיו לפנות למשיבה בבקשת הבהרה וזו תסייע בידו.

13. העורר ביקש גם לקבל רשימה של שיחות טלפון בחיסיון עו"ד-לקוח. ביחס לאלף שיחות חסויות המופיעות בדפי ההפקה, טען העורר כי יש מקום להוסיף פירוט שמות הדוברים, מספרי הטלפון והשלמת הפרפרזות המופיעות בטבלה במקוטע. לטענת העורר, אין המדובר בשיחות חסויות, אף כי הדוברים בהן הם עורכי דין שכן הם עצמם מעורבים בפרסומים לטובת שולחיהם והם בבחינת מבצעים בצוותא. המשיבה מצידה טענה כי לא ניתן למסור לידי העורר את הפירוט המבוקש משום שמדובר בשיחות חסויות שאינן מותרות בהאזנה. בית המשפט קמא קיבל את עמדת המשיבה ואף ראה בבקשה ניסיון ל"מסע דיג" מבלי שהעורר ביסס את רלוונטיות המידע המבוקש. בנסיבות המפורטות, הבקשה נדחתה כדין ואין מקום להתערב בה.

14. עוד ביקש העורר לקבל רשימה המשייכת בין העדים לבין הראיות הקשורות אליהם, כשלטענתו הטבלה שהוגשה בתיק העיקרי שגויה. עוד ביקש העורר כי המשיבה תוסיף לטבלה את מספרי הברקוד שהתקבלו לאחר סריקת המסמכים (סעיף 15). המשיבה התנגדה לבקשה בנימוק כי היא חורגת מגדר סעיף 74 לחוק וכי מספרי הברקוד נוצרו לאחר סריקת המסמכים על ידי החברה החיצונית ואין מקום לחייבה להוסיףם לרשימת חומר החקירה. בית המשפט קיבל את עמדת המשיבה ודחה את הבקשה. החלטת בית המשפט קמא מקובלת עלי גם בעניין זה. עניינה של הרשימה המבוקשת כלל אינו בא בגדר העניינים החוסים תחת סעיף 74 לחוק, ודין הערר בעניינה להידחות.

15. בקשה נוספת של העורר שעניינה מספור דיסקים ועריכת קבצי אקסל בעניינם (סעיף 20) התייתרה לאור החלטתי מיום 14.5.2019 בבש"פ 2548/19, שבה הוריתי למשיבה לבצע את החלטת בית המשפט המחוזי מיום 28.10.2018 ולרשום על גבי הדיסקים את המספרים הסידוריים וכן בהחלטת בית משפט זה (השופט מ' מזוז) מיום 25.3.2019 בבש"פ 2004/19, שבה נדחה ערר שהגיש העורר כאן על הגבלות העיון בדיסקים.

16. העורר גם ביקש לקבל את שמות נציגי החברות וורדפרס ופייסבוק (עדים מספר 13 ו-14 בכתב האישום) וכן את פירוט המסמכים שעליהם יעידו (סעיף 21). הבקשה נדחתה על בסיס עמדת המשיבה לפיה חומרי החקירה

שהתקבלו מידי החברות הזרות יוגשו כרשומה מוסדית לפי סעיף 36 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 ושמות העדים שיעידו מצויים בתעודות שהועברו להגנה בדבר רשומה מוסדית. בית המשפט קמא קבע כי די בכך כדי לאפשר לעורר להיערך לחקירה נגדית ואין מקום לחייב את המשיבה לערוך רשימה לנוחות העורר. עוד נקבע כי על הצדדים להבהיר ביניהם את שאלת העברת התעודות האמורות לידי ההגנה.

בערר שלפני שב העורר וטען כי באי-כוחו בעבר אינם מודעים לתעודות מסוג זה. המשיבה חזרה גם היא על עמדתה בציינה כי מדובר בחומרי חקירה מחברות מחו"ל שהתקבלו במענה לבקשה לעזרה משפטית וכי שמות העדים הנוגעים לדבר, אם יצטרכו להעיד, מצויים בתעודות שהועברו להגנה בדבר רשומה מוסדית. בהינתן דברים אלו, אין מקום לחייב את המשיבה בהעברת רשימת השמות או בעריכת רשימות המתייחסות למסמכים שעליהם יעידו. לא ראיתי מקום לפקפק בהצהרת המשיבה כי התעודות האמורות הועברו לידי ההגנה, אולם ככל שאלו טרם אותרו על ידי העורר, טוב תעשה המשיבה אם תשלח תעודות אלו לידי בשנית.

רשימות חומר החקירה - בקשה להכנת מדרוך ניווט לכונן

17. לידי העורר הועבר כונן ובו גיבוי שבו נשמרו עותקים של אתרי אינטרנט שלמים. לטענת העורר על המשיבה להכין מדרוך ניווט או "עץ תיקיות" לכונן (סעיף 5), ולהוספת שני אתרים ספציפיים שבשמן נקב ואשר מופיעים בכונן המכיל מידע בהיקף של 3 טרה בייט, לרשימת חומר החקירה וכן להדפסת החומר הנוגע אליהם או למסירת "עץ תיקיות" שיאפשר למצוא את החומר ביחס לאתרים בתוך הכונן (סעיפים 25 ו-26). המשיבה מצידה טענה כי מדובר בכונן גיבוי של אתרים ברשת האינטרנט הקשורים לפרשה, שהיקף החומר האצור בו גדול ולכן לא ניתן להדפיס את כלל החומרים בו והיא העתיקה להגנה את כל החומר בכונן. לשיטתה, רשימת האתרים שבדוחות שתיעדו את פעולת גיבוי האתרים תואמת את רשימת התיקיות בכונן כך שהדוחות מסייעים להתמצאות בתיקיות אלו, ואין עליה חובה לערוך רשימות נוספות.

בהחלטת בית המשפט קמא נקבע כי טענות העורר ביחס לפער בהיקף החומר שגובה בכונן לבין החומר שהועבר לו, ייבדקו על ידי המשיבה ודיון בעניין יתקיים במידת הצורך. ביחס לשני האתרים הספציפיים בכונן דחה בית המשפט את בקשת העורר לחייב את המשיבה להדפיס את תוכנם וליצור רשימה מפורטת של המסמכים באותם אתרים ופירוט תאריך הקמתם, זהות המפרסמים בהם והקשר לכתבות נשוא האישומים, משראה בכך בקשה לעיבוד חומר חקירה.

בערר טען העורר כי לא ניתן לנווט בחומר האצור בכונן וכן כי החומר שבכונן הועתק פעמיים על ידי המשיבה והפער בנפח המידע שהועתק הוא גדול. בתשובתה המשלימה חזרה המשיבה על עמדתה כפי שהוצגה בבית המשפט קמא לפיה המדובר בכונן גיבוי לאתרים הקשורים לפרשה ופירוט ממצה של רשימת האתרים, באופן התואם את התיקיות בכונן, מצוי בדוחות שתיעדו את פעולת הגיבוי. עוד טענה כי אין עליה חובה לערוך רשימות נוספות; כי בשל כמות החומר האצורה באתרים לא ניתן להדפיסם; כי העורר לא הועמד לדין בגין פרסומים באתרים ספציפיים אלו; וכן כי החומר הועתק על ידה בשנית, בהתאם להחלטת בית המשפט קמא.

18. בכל הנוגע לפער בנפח הכונן שהועתק פעמיים, אין מקום לפקפק בהצהרת המשיבה כי פעלה בהתאם להחלטת בית המשפט קמא והעתיקה בשנית את כל החומר שבכונן המקורי, ודין הערר במישור זה להידחות (השוו):

בש"פ 3603/19 משה נ' מדינת ישראל, פסקה 11(10.7.2019)). כאמור בהחלטת בית המשפט קמא מקום הדיון בטענה לפערי נפח בכונן שהועתק הוא בערכאה הדיונית (ראו עמ' 12 להחלטת בית המשפט קמא). כמו כן בנסיבות המפורטות לעיל בתשובת המשיבה, אין מקום לחייב את המשיבה בהכנת "עץ ניווט" הכולל התייחסות לנפח התיקיות השונות ולהדפיס את החומר מתוך האתרים המבוקשים. המיפוי הכללי שאליו הפנתה המשיבה עונה על חובתה בעריכת מיפוי ראשוני.

הגבלת אופן העיון וההעתקה

19. העורר ביקש לעיין במסמכי מקור שהגישו המתלוננים בעת הגשת תלונתם בטענה כי חלק מהמסמכים שהועברו להגנה הועתקו באופן משובש (סעיף 1). המשיבה הבהירה כי כל המסמכים בצורתם המקורית הועברו להעתקה והעורר יכול לפנות אליה בבקשה מפורטת בעניין. בית המשפט קמא קבע כי למעשה המשיבה מסכימה לבקשה וממתינה לפניית העורר ואין כל מחלוקת הדורשת הכרעה. בערר טען העורר כי אין מקום לחייבו להעביר למשיבה רשימה כאמור והיא זו שצריכה להעמיד לעיונו את כל מסמכי המקור. הנה כי כן, מלכתחילה התבססה בקשת העורר על טענתו כי המסמכים שהועברו לידיו הועתקו באופן משובש, ולכן שומה עליו לציין מהם המסמכים שבמקורם הוא מבקש לעיין, דבר שמוסכם על המשיבה ואף צוין בהחלטת בית המשפט קמא. לפיכך, לא מצאתי כל ממש בערר במישור זה.

20. העורר ביקש לקבל לידיו מסמכים שהוצאו מחומר החקירה ונמנע ממנו העיון בהם ללא טעם מוצדק, ובכלל זה תקצירי תיק, פרוטוקולים של תיקי בית משפט ומיילים שהוחלפו בין גורמים בהנהלת בתי המשפט לבין שופטים שהתלוננו או ששקלו להתלונן (סעיף 6). בית המשפט קמא קבע כי עיקר המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלת זכותו של העורר לעיין בחומרים שהוצאו מחומר החקירה לשם הגנה על פרטיות של מתלוננים, קטינים וצדדים שלישיים אחרים וכי אין בטענת ההגנה כי החומרים דרושים לה כדי לבסס טענה של אכיפה בררנית ביחס לתיקים שנפתחו שלא על בסיס תלונה, אינה מבססת רלוונטיות ואין בה אלא ניסיון ל"מסע דיג" שאין להתירו, ואין בהן כדי להצדיק הסרת החיסיון מפני הגנת הפרטיות והעברתם לידיו. עוד נקבע כי יש לדחות על הסף את טענות העורר כי פרסום החומרים באינטרנט מצדיק את העברתם לעיונו.

ככלל, הגדרת "חומר חקירה" נבחנת בכל מקרה לגופו ביחס לטיב החומר ולמידת הרלוונטיות שלו להליך (בש"פ 9275/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (14.12.2017)) (להלן: בש"פ 9275/17)). מקום בו פריט מסוים עלול לפגוע באינטרסים מוגנים, כמו למשל צנעת הפרט, תיבחן מידת התועלת שבו להגנת הנאשם. ככל שיימצא כי הפגיעה בהגנת הנאשם אינה משמעותית הרי שיש לתת עדיפות להגנה על פרטיותם של עדים ומתלוננים (בש"פ 3474/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (24.6.2019)). בענייננו, יש לדחות את הטענה כי אין מקום להוציא מחומר החקירה מטעמי הגנת הפרטיות פרסומים שכבר פורסמו באינטרנט, משאין לאפשר פגיעה נוספת בפרטיות, מה גם וכפי שציין בית המשפט קמא, העורר לא ביסס את הרלוונטיות שבהם להגנתו. כמו כן העיון בנספחים א' ו-ו' שצורפו לתשובה המשלימה של המשיבה מעלה כי תיאור המסמכים שהוצאו מטעמי פגיעה בפרטיות מבאר על פי כותרתם מדוע מוצדק היה לעשות כן ובנסיבות אלו לא נפל פגם בהחלטה אף אם, כטענת העורר, היא ניתנה ללא עיון בחומר עצמו. בית המשפט קמא לא התייחס בהחלטתו בעניין זה לטענה כי היה מקום להעביר לידי העורר את תקצירי התיקים, אך מכל מקום אין ממש בטענה, שכן בדומה לסיכומי חקירה, שאינם באים בגדר זכות העיון (בש"פ 10480/07 בניזרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (31.3.2008)) גם תקצירי התיקים הם מסמכים פנימיים של רשויות החקירה שאינם מקימים זכות עיון. גם המיילים של הנהלת בתי המשפט באים בגדר תכתובת פנימית, ואין די בטענה לאכיפה בררנית כדי להצדיק מתן רשות עיון (וראו לעניין זה החלטת השופט מ' מזוז בבש"פ 9275/17 הנ"ל, פסקה 11). לפיכך, גם במישור זה לא מצאתי

ממש בטענות העורר.

21. העורר העלה גם טענה ביחס להגבלת זכות ההעסקה ביחס למסמכים ודיסקים תוך מתן אפשרות לעיון במשרדי המשיבה בלבד ולהיעדר רשימה מסודרת שלהם (סעיף 7). וזאת בנימוק סתמי לפגיעה בפרטיות המתלוננים, נימוק שלטענת העורר התברר באחד המקרים כנימוק סרק. עוד טען העורר כי בית המשפט קמא לא בדק האם יש ממש בטענה לפגיעה בפרטיות בכל אחד ואחד מהמקרים, כאשר למעשה מדובר בחומרים שפורסמו ואף בתמונות הזמינות באינטרנט וברשתות החברתיות כמו גם באתר הרשמי של הנהלת בתי המשפט. לטענת העורר הגבלת האפשרות להעתיק את המסמכים ותנאי העיון במשרדי המשיבה פוגעים ביכולתו להכין שאלות לחקירות נגדיות בהליך העיקרי, שבו נמנע המותב מלחייב את המשיבה להודיע מראש אילו עדים יוזמנו להעיד.

המשיבה מצידה עמדה על כך שברשימות חומר החקירה ציינה אילו פריטים ניתנים לעיון במשרדיה וטענה כי הגבלת אופן העיון נחוצה על מנת שלא לאפשר פגיעה נוספת בפרטיות המתלוננים וכי בעצם החזקת החומרים וחשיפתם יש כדי לפגוע בפרטיותם. עוד הפנתה המשיבה להחלטת השופט מ' מזוז מיום 25.3.2019 בבש"פ 2004/19 בעניינו של העורר בהקשר אחר שם נקבע כי יש צורך בהסדר שיאזן באופן ראוי בין זכויות המתלוננים לפרטיות לבין זכות העיון של ההגנה.

בית המשפט קמא קבע כי העיון במשרדי המשיבה בלבד מהווה איזון ראוי בין הצורך בהגנה על הזכות לפרטיות של צדדים שלישיים לבין הצורך בהגנה על זכותו של העורר בניהול הליך הגנה וראוי. לא מצאתי טעם טוב להתערב בקביעה זו. כפי שציין חברי השופט מ' מזוז שדן בעניינו של העורר בבש"פ 2004/19 הנ"ל למחותן של העבירות המיוחסות לעורר, על היקפן וחומרתן, מחייבת הסדר שיהא בו להגביל את החשש לפגיעה בפרטיות. זאת ועוד. זכות ההעסקה, במובחן מזכות העיון, נתפסת כזכות משנית שעיקרה בנוחות ההגנה ואשר הגבלתה אינה פוגעת בזכות העיון או בזכות נאשם להליך הגנה (בש"פ 1072/19 זנון נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (13.3.2019)). לפיכך, לא מצאתי כי בעניינו של העורר מתקיימות נסיבות מיוחדות המחייבות מסקנה כי עיון בפרטים אלו במשרדי המשיבה עולה כדי פגיעה בזכות העיון של העורר או בזכותו להליך הגנה.

22. עוד ביקש העורר לקבל לידי את המידע האצור בפרט א"ז 2 שבתעודת החיסיון, שהעיון בו הוגבל למשרדי המשיבה בלבד (סעיף 18). לטענתו, פריט זה כולל דיסק שבו ראיות מזכות מבחינתו המצביעות על כך שהנאשמת 1 פעלה לבדה גם באתר שהפרסומים בו מיוחסים לו. לשיטתו, לא ניתן להתייחס לפרט זה כאל פריט חסוי תוך התרת הצפייה בו, שעה שמדובר בדיסק הכולל תוצרים בלבד להבדיל ממידע על שיטות ודרכי פעולה. המשיבה עמדה על כך שמקומן של טענות אלו בעתירה לגילוי ראיה חסויה, וזו אכן הוגשה על ידי העורר והוכרעה על ידי בית המשפט קמא ביום 6.5.2018 ולא ניתן לערור עליה בהליך שלפני.

בהחלטת בית המשפט קמא נקבע כי מדובר במידע החוסה תחת תעודת חיסיון ומשכך טענות אלו אינן באות בגדרו של הליך זה, שעניינו עיון בחומר חקירה. לא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא. פריט א"ז 2 הוא חלק מן הפריטים לגביהם הוצאה תעודת חיסיון. העובדה כי במסגרת התעודה הותר בו העיון – במשרדי המשיבה בלבד – אינה מחריגה אותו מתעודת החיסיון. עוד אציין כי לא מצאתי בהחלטת בית משפט זה מיום 10.6.2018 בבש"פ 4139/18, שהגיש העורר כאן ביחס לתעודת החיסיון, כדי לתמוך בטענתו לפיה התרת העיון בפרט זה בתעודת החיסיון מוציאה אותו מגדרה. הנכון הוא כי בית המשפט ציין כי באת כוח העורר הסכימה למשוך את הערר תוך שמירת

האפשרות לפנות לבית המשפט קמא בעניין והדגיש כי אין הוא מביע עמדה בטענה זו. הא ותו לא. לפיכך גם לא מצאתי להידרש לבקשת העורר מיום 28.5.2019, שהוגשה לאחר הדיון בערר, בגדרה ביקש כי פריט א"ז 2 יועמד לעיוני.

בהקשר זה העורר גם ביקש לעיין בנהלי המשטרה להאזנה לתקשורת בין מחשבים ונדחה משנקבע כי אין מדובר בחומר חקירה אלא בנהלים פנימיים של המשטרה. ואכן, כך הדבר ואין עילה להתערב בקביעה זו (בש"פ 3524/18 מדינת ישראל נ' בלאי (30.5.2018)).

23. עוד טוען העורר כי לא הועמדו לעיונו צווי איסור פרסום, אף כי מיוחסות לו עבירות של הפרתם, כי צווים אלו אינם מופיעים ברשימות שהעבירה המשיבה, כי קיים חשש שאין לאישומים בעניין זה על מה לסמוך וכי בניגוד לטענת המשיבה לא התאפשר העיון בצווים אלו במשרדיה (סעיף 29). בית המשפט המחוזי קבע בהחלטתו כי על פי הבהרת המשיבה צווי איסור הפרסום שהוצאו מחומר החקירה מטעמי הגנה על הפרטיות עומדים לעיונו של העורר במשרדיה וכי שאלת עצם קיומם של צווים מסוג זה רלוונטית להוכחת יסודות העבירות שיוחסו לעורר ומקומה בהליך העיקרי, שבו תתברר בין היתר השאלה האם עלה בידי המשיבה להוכיח את הטענה כי העורר הפר צווי איסור פרסום, ומקומן שם.

בתשובתה המשלימה טענה המשיבה כי העבירה לידי העורר עותק של מספר צווי איסור פרסום מתוך חומר החקירה וכי מקומן של טענות ביחס להעדרם של צווים נוספים ולמשמעות הראייתית הנלווית לכך הוא בהליך העיקרי.

איני רואה כל קושי בהחלטת בית המשפט בעניין זה. הגבלת העיון מטעמים של הגנת הפרטיות, בנסיבות התיק כאן, היא ראויה ומשקפת איזון נכון בין זכות העורר להליך הוגן לבין זכותם של צדדים שלישיים להגנה על פרטיותם. ככל שהעורר עומד על טענתו כי צווים כאמור לא הועברו לעיונו או כי הוא מתקשה למצאם בכלל החומר שהועבר לעיונו, טוב תעשה המשיבה אם תעביר לו את המבוקש בשנית. מעבר לכך, וכפי שקבע בית המשפט קמא, טענות ביחס להיעדר צווי איסור פרסום המבססים את העבירות המיוחסות בכתב האישום, יידונו בהליך העיקרי עצמו ואין מבססות בקשה לפי סעיף 74 לחוק.

טענות לחומרים חסרים

24. לטענת העורר כ-20 דיסקים ובהם מדיה דיגיטלית, שהופקה מטלפונים ניידים, מכילים קבצים שאינם ניתנים לצפייה אלא באמצעות תוכנה מסחרית (Viewers for UFED). לפיכך מבקש העורר כי תינתן "הצהרה בלתי חוזרת" מטעם המשיבה כי הדיסקים שאינם נפתחים לא יוצגו כראיה וכי תינתנה הוראות אופרטיביות לסיוע בתכנים (סעיף 2).

בית המשפט קמא דחה את בקשת העורר לקבל לידיו כלים דיגיטליים, לרבות תוכנות מיחשוב, המצויים בידי המשטרה, מן הטעם כי אין מדובר בחומר חקירה וכן כי זכותו של העורר מתמצה בסיוע מן המשיבה לצפות בחומר החקירה שהועבר לעיונו באופן דיגיטלי.

מתשובת המשיבה עולה כי כל המדיה הדיגיטלית הבאה בגדרו של חומר החקירה הועברה לעורר, בין להעתיקה ובין לעיון, וכי הקבצים שאינם נפתחים מפתחות לפתיחת חשבונות אינטרנטיים להפקת התוצרים שהועברו להגנה. לשיטתה, כפי שקבע בית המשפט קמא, אין מקום להעביר לידי העורר תוכנות או רישיונות שימוש המצויים בידי המשטרה. על בסיס הצהרה זו ולפיה תוצרי הבדיקות שנערכו ניתנים לצפייה ללא צורך בתוכנות ייחודיות, לא ראיתי לשנות מהחלטת בית המשפט קמא ולחייב את המשיבה בהעברת כלים דיגיטליים אלו, שאינם חומר חקירה, לידי העורר ודין הערר להידחות גם במישור זה.

25. בנוסף העלה העורר טענות שונות ביחס לתיעוד לקוי של חדירות לשרתי מחשב ("עננים") ולמחשב (סעיף 9). החלטת בית המשפט קמא בעניין זה התייחסה אך להיבט הטכני של העברת התיעוד לידי ההגנה, שטרם נמסר באותה עת. מתשובת המשיבה לערר עולה כי תיעוד מוסרט בוידאו של חדירה ל"עננים" של הטלפונים הניידים של החשודים הועבר לידי ההגנה ואילו החדירות למחשבים לא תועדו. בנסיבות אלו יש מקום לקבוע כי מקומן של טענות העורר בעניין העדר התיעוד אינו בבקשה לפי סעיף 74 לחוק, ודין הערר להידחות מטעם זה.

26. עוד ביקש העורר לקבל לידי רשימת לו"ז יומי של חוקרי המחשב (סעיף 10). לשיטתו, הדבר נדרש על מנת להוכיח טענות לזיהום ראיות, להיעדר מהימנות חוקרים ועוד. הבקשה נדחתה תוך שבית המשפט קמא קיבל את עמדת המשיבה לפיה כל פעולות החקירה תועדו והתיעוד הועבר לידי העורר וקבע כי מקומן של טענות הנוגעות לראיות הוא בהליך העיקרי. בהינתן הצהרת המשיבה, שעליה חזרה גם בתשובתה המשלימה לערר, ולפיה כלל פעולות החקירה של חוקרי המחשב תועדו והועבר להגנה, מקובלת עלי החלטת בית המשפט קמא כי סעיף 74 אינו האכסניה הנכונה לטענות שבפי העורר ולא מצאתי עילה להתערב בה.

27. העורר גם ביקש לקבל לידי פרפרוזות לראיות מחקירה מקבילה בתיק 222, מחקירת עו"ד ברק לייזר ולפריטים מתעודת החיסיון (סעיף 12). המשיבה עמדה על כך שתיק 222 אינו מתייחס לפרסומים פוגעניים ואינו רלבנטי לעורר וכך גם חקירת עו"ד ברק לייזר אינה רלוונטית לעניינו של העורר. כמו כן ציינה כי טענות ביחס לתעודת החיסיון אינן באות בגדר הליך של עיון בחומר חקירה. בית המשפט קמא דחה את הבקשות וקבע, לאחר עיון, כי החומר בתיק החקירה של עו"ד לייזר אינו רלבנטי לטענת אכיפה בדרגית מצד העורר ולא הוכחה כל עילה המבססת עיונו של העורר בתיק. עוד נקבע כי עניינו של תיק 222 בחשד לפריצה למערכת נט המשפט והוא אינו רלבנטי לעורר. לאחר שעיינתי בשני תיקי החקירה, התרשמתי מזה ולא מצאתי כי יש בהם כדי לסייע לעורר בטענותיו לביצוע בלעדי של העבירות על ידי הנאשמת 1 או לאכיפה בדרגית כלפיו. גם הבקשה לקבלת פרפרוזות מפריטים בתעודות החיסיון נדחתה על ידי בית המשפט קמא שקבע כי ככל שמדובר בתעודת החיסיון שנחתמה ביום 31.8.2017 ניתנה החלטתו ביום 6.5.2018 בעתירה שהגיש העורר לגילוי ראייה חסויה וכי למעלה מן הצורך ובבחינת "עיון חוזר" לא מצא בית המשפט עילה לשנותה. גם בעניין זה מצאתי כי החלטת בית המשפט מוצדקת, משההליך המתאים להגשתה הוא בקשה לגילוי ראייה חסויה, הליך שבו כאמור נקט העורר בעבר (בש"פ 6249/14 ברכה נ' מדינת ישראל, פסקאות 7-8 (23.10.2014)).

28. העורר דרש לעיין בפניות לחברת גוגל, שעניינן הסרת תוצאות חיפוש (סעיף 16) - פניות שאינן מצויות בידי המשיבה ואשר נקבע לגביהן בהחלטת בית המשפט קמא כי על פניו אין הן קשורות להגנתו וכי הוא לא נימק מה מידת הרלוונטיות שלהן. ואכן, טענת העורר כי יש בכך כדי לבסס את טענתו כי הנאשמת 1 ביצעה את המעשים לבדה אינה מסברת את האוזן, אינה מצביעה כיצד תוכן הפניות יאפשר את הוכחת הטענה ואינה עומדת במבחן הרלוונטיות, לאורו נבחנת השאלה האם חומר מסוים הינו חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק. מכאן, דין הערר להידחות בהיבט זה.

29. העורר ביקש לקבל לידי את כלל צווי האזנות הסתר ונספחיהם ובערר הוא טוען כי לא קיבל את נספחי הצווים, כפי שהורה בית המשפט (סעיף 17). עיון בהחלטה מלמד כי בית המשפט ציין שהמשיבה לא התנגדה למסירת הבקשות לצווים וקבע כי ככל שאין מניעה למסירת הנספחים תמסור אותם לעיון העורר. בתשובתה המשלימה ציינה המשיבה כי העבירה לידי את כל הבקשות והצווים בהתאם לחובתה. משכך, ומשהמשיבה מוחזקת כמי שפועלת ביושר ובהגינות (בש"פ 10804/18 בופמן נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (16.2.2009)), לא מצאתי כי יש מקום להידרש לערר בעניין זה.

30. עוד ביקש העורר לקבל לעיונו את הדוחות החסויים שהוגשו לעיון שופט המעצרים וטען כי החלטת בית המשפט קמא ניתנה ללא בדיקה האם יש בהם חומר חקירה שאינו מצוי במקום אחר (סעיף 19). בהחלטת בית המשפט קמא נקבע כי העורר לא הניח ולו תשתית מועטה לטענתו כי הדוחות דרושים לו כדי לבסס טענה למחדלי חקירה, באופן המצדיק את גילוי המסמכים וכך גם ביחס לטענתו כי שמו שורבב לחשד לעבירות סחיטה באיומים שאינה מבססת זיקה למסמכים. עוד נקבע כי ככל שמדובר בדוחות החוסים תחת תעודת החיסיון הרי שהדרך לדון בהסרת החיסיון אינה בהליך לפי סעיף 74 לחוק. בתשובתה המשלימה חזרה המשיבה על עמדתה כי דוחות חסויים אינם בגדר חומר חקירה ואין לחשפם בפני ההגנה.

אכן, ככלל דוחות חסויים המוגשים לעיונו של שופט בהליכי המעצר אינם חומר חקירה. כך הדבר מקום בו מדובר במסמכים המפרטים פעולות חקירה שבוצעו ושעתידות להתבצע ופעולות משטרתיות הכרוכות בהליכי המעצר. הגיונו של הכלל נעוץ בצורך בהגנה על עבודת המשטרה ומהלכי חקירה (בש"פ 1388/18 מדינת ישראל נ' פלוני (12.3.2018)). כפי שנקבע, טענתו של העורר לפיה העיון בדוחות אלו עשוי לחשוף מחדלי חקירה ולבסס טענה של הגנה מן הצדק על רקע ייחוס עבירות ללא כל חשד סביר, היא טענה ספקולטיבית שנטענה בעלמא ואין די בה כדי להצדיק עיון העורר בדוחות. דין הערר להידחות גם בהיבט זה.

31. בנוסף ביקש העורר לקבל לידי פירוט השרשרת הראייתית לגבי קבצי הנתונים הדיגיטליים שהגיעו מארצות הברית במסגרת בקשה לעזרה משפטית (סעיף 22). הבקשה נדחתה על ידי בית המשפט קמא, שקבע כי לאור הבהרת המשיבה כי המסמכים הקשורים בבקשה הועברו לידי העורר, למעט אלו שהעברתם לא הותרה בהתאם להחלטתו הקודמת של בית המשפט מיום 19.10.2017, אין מקום לחייבה בהעברת מסמכים שעצם קיומם מבוסס על ספקולציה של העורר. בתשובתה המשלימה לערר עמדה המשיבה על כך שאין בידה מסמכים רלוונטיים נוספים, מעבר למכתב הלוואי שקיבלה מהרשויות בארצות הברית בעת העברת החומרים הדיגיטליים. בנסיבות אלו, בדיון נדחתה הבקשה ואין כל מקום להיעתר לה כעת. יצוין גם כי טענה דומה של העורר נדחתה בבש"פ 9275/17 הנ"ל, פסקה 10 ובערר שהגישה הנאשמת 1 נקבע כי מקומה של הטענה בהליך העיקרי (בש"פ 7746/18 שם טוב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (31.1.2019)).

32. בקשות נוספות של העורר, שנדחו, היו לעיון במיילים של גורמים בהנהלת בתי המשפט (סעיף 23) ולקבל לידי תיק פרסום מכוחו של "נוהל השימוש בקב"טים" להגשת תלונות במשטרה בשם שופטים (סעיף 28). בית המשפט קמא עמד על כך כי הבקשה ממחזרת בקשה קודמת שנדחתה בהחלטתו מיום 19.10.2017 וחזר על קביעתו כי התכתובת בין גורמים בהנהלת בתי המשפט לבין שופטים היא תרשומת פנימית שאין מקום לקבל את בקשת העורר לעיון בה וכי הנוהל לפיו פעלה עורכת דין בהנהלת בתי המשפט הועבר לעיונו של העורר ומעבר לכך אין מקומן של טענות העורר בהליך לפי סעיף 74 לחוק. בתשובתה המשלימה לערר ציינה המשיבה כי הנוהל המבוקש וכן כל חומר החקירה הקשור בתלונות השופטים ביחס לפרסומים נגדם נמסרו להגנה וכי ככל שמדובר בתכתובות פנימיות, הרי שאין מדובר בחומר חקירה. לאחר שעיינתי בטענותיו של העורר בעניין זה, לא מצאתי הצדקה להתערב בהחלטות בית המשפט קמא.

33. בנוסף ביקש העורר לקבל חומרים הקשורים לעבודת הוועדה להגנה על עובדי ציבור ולהמלצותיה (סעיף 27). בבית המשפט המחוזי נדחתה הבקשה משום שהעורר לא הבהיר את הרלוונטיות של המסמכים המבוקשים ולפיכך עליו להגיש בקשה לפי סעיף 108 לחוק. המשיבה בתשובתה הדגישה כי החומר המבוקש אינו מצוי ברשותה וכי אף מן הבחינה המהותית אין המדובר בחומר חקירה. נימוקים אלו, שעליהם נסמכה החלטת בית המשפט המחוזי, מקובלים גם עלי. טענות העורר בדבר נחיצותו של החומר על רקע זימונה לעדות של עדה שפנתה לוועדה ובדבר היותה של החקירה תולדה של המלצות הוועדה, אינן מבססות רלוונטיות המידע המבוקש להגנתו. גם העובדה כי החומר אינו מצוי בידי המשיבה מקימה הנחה הניתנת לסתירה כי אין המדובר בחומר חקירה (עניין משה, פסקה 8). הנחה זו לא נסתרה בענייננו וככל שהעורר סבור כי חומרים אלו דרושים לו פתוחה בפניו הדרך לעשות שימוש בסעיף 108 לחוק, במסגרת ההליך העיקרי. כך שגם בהיבט זה דין הערר להידחות.

34. העורר מבקש לקבל לידי מסמכים הנוגעים לתיקים אחרים שלטענתו נוגעים נגיעה ברורה לאישומים נגדו בהיותם בבחינת ראיות מזכות בנוגע "להתנהלות שיפוטית שגרמה לטרגדיה" (סעיף 30). בעיקרי הטענות שהגיש ביום 9.10.2018 טען העורר כי הוא זקוק לחומרי רקע ביחס לכתבות שפורסמו והיוו בסיס לחלק מן האישומים נגדו. לטענתו, בקשתו זו נדחתה בנימוק של העדר רלוונטיות מבלי שבית המשפט קמא התייחס לפריטים עצמם. בהיעדר פירוט בדבר מידת הרלוונטיות שבפריטים אלו, בדין נדחתה הבקשה על ידי בית המשפט קמא, וגם לאחר שעיינתי ברשימת הפריטים המבוקשים לא התרשמתי שיש בהם כדי להועיל הגנתו.

35. עוד ביקש העורר לקבל חומר החקירה ביחס לאישומים המיוחסים לנאשמת 1 בלבד (אישומים 2-4, 115-120) משום שלטענתו הם מבססים טענה כי לנאשמת 1 היה מניע לפעולה, כי היא פעלה לבדה בתקופה שלפני קשירת הקשר שיוחסה להם וכי בשל הכללת אישומים אלו בכתב האישום ובפרק המבוא המשותף לו וליתר הנאשמים, אין למנוע ממנו את זכות העיון בהם (סעיפים 24 ו-33). בית המשפט קמא קיבל לעיונו את חומר החקירה הנוגע לאישומים אלו ובהחלטתו עמד על כך שהם אינם רלוונטיים להגנת העורר. המשיבה בתשובתה ציינה כי מלכתחילה הוגש כתב אישום נפרד נגד הנאשמת 1 ביחס לאישומים אלו, בנוגע לפרסומים שאינם מיוחסים לעורר ובתקופה שקדמה לקשירת הקשר הנטען ביניהם וכי הם צורפו לבקשתה לכתב האישום המתנהל נגדה ונגד הנאשמים האחרים ובהם העורר. עוד ציינה בתשובתה כי הנאשמת 1 התנגדה למסירת חומר החקירה בנוגע לאישומים אלו לעורר.

אכן, וכפי שנקבע, העורר לא ביסס את הטענה כי חומרי החקירה באישומים אלו רלוונטיים להגנתו ואין די בטענותיו האמורות לעיל בהקשר זה. העובדה כי האישומים צורפו לכתב האישום המשותף, הכולל גם פרק מבוא כללי, אינו קושר את העורר אליהם באופן אוטומטי ואף כולל התייחסות נפרדת למעשי הנאשמת 1 באישומים אלו, שאינה כורכת את העורר. משכך, הערר בעניין זה, נדחה.

36. עוד ביקש העורר לעיין בתיק ל' ר' ובתיק 311470/15, בטענה כי בעניין זה שגה בית המשפט המחוזי שקבע כי היא אינה כלולה בכתב האישום אף כי אישום מספר 98 הוגש בשל תלונתה (סעיף 34). בתשובתה לערר הבהירה המשיבה כי טענת העורר כי קיימים שני תיקים נפרדים אינה נכונה ולמעשה קיים תיק אחד בלבד שבו המתלוננת היא ל' ר'. למעשה, בית המשפט קמא לא נתן החלטה אופרטיבית בעניין זה אלא ציין כי לא הובא בפניו טיעון סדור וכי המשיבה תוכל להבהיר את הדבר. לנוכח הבהרת המשיבה כפי שהובאה בתשובתה המשלימה לערר ועל סמך ההנחה כי חומר החקירה הועבר לעורר, הבקשה התייתרה. ככל שיטען העורר כי חומר החקירה בתיק זה לא הועבר לידי, פתוחה לו הדרך לפנות לבית המשפט קמא.

בקשות נוספות

37. לבקשת העורר, ובהעדר התנגדות מצד המשיבה, אני מורה כי הפרוטוקול המתוקן, כאמור בבקשתו מיום 29.5.2019, יצורף לתיק.

38. לבקשת המשיבה ועל רקע נימוקיה, אני מורה על איסור פרסום פרוטוקול הדיון מיום 14.5.2019.

סוף דבר

39. לאור כל האמור לעיל, דין הערר להידחות על כל חלקיו.

ניתנה היום, י"ח באב התשע"ט (19.8.2019).

ש ו פ ט